

BØRNEBES

Tusind og én Nat

Udvalgte fortællinger,
oversat af Ellen Wulff og Kim Witthoff
Illustreret af Cato Thau Jensen

FORLAGET VANDKUNSTEN

Indhold

Ibenholthesten

7

Sindbad Søfareren

55

Den fire gange myrdede pukkelryg

155

Ali Baba og de fyrretyve røvere

176

Ordliste

227

Ibenholthesten

Det fortælles at der i gamle dage levede en konge med megen magt, betydningsfuld og omgivet af pragt; han havde tre døtre, hver som en skinnende fuldmåne eller en blomstrende eng, og en søn som månen, en underkøn dreng. Da kongen en dag sad på sin kongetrone, trådte tre vismænd ind til ham. Den første medbragte en guldpåfugl, den anden et messinghorn og den tredje en hest af elfenben og ibenholt.

»Hvad er det for sager?« spurgte kongen. »Hvad nytte er de til?«

Manden med påfuglen sagde:

»Påfuglen her er til den nytte at den basker med vingerne og skriger hver gang der er gået en time, både nat og dag.«

Manden med hornet sagde:

»Når man anbringer hornet over byporten, tjener det som vagtpost for byen; hvis en fjende går ind i byen, tuder dette horn ad ham så han bliver opdaget og pågrebet.«

Manden med hesten sagde:

»Herre, hesten her er til den nytte at den vil bringe enhver der sætter sig på den, til et hvilket som helst land han ønsker.«

»Jeg vil ikke skænke jer min gunst før jeg har efterprøvet virkningen af disse ting,« sagde kongen.

Han prøvede om påfuglen virkede, og opdagede at det forholdt sig som ejeren havde sagt. Han prøvede om hornet virkede, og opdagede at det forholdt sig som ejeren havde sagt.

»I kan ønske jer noget af mig,« sagde kongen til de to vismænd.

»Vi ønsker af dig at du giver hver af os en af dine døtre til hustru,« sagde de.

Kongen skænkede dem to af sine døtre, og så trådte den tredje vismand, ham med hesten, frem, kyssede gulvet foran kongen og sagde:

»Tidens konge, skænk mig det samme som du har skænket mine ledsagere!«

»Jeg må først efterprøve det du har bragt med dig,« sagde kongen.

Nu trådte kongens søn frem og sagde:

»Far, jeg vil ride på den hest og prøve den for at se om den virker!«

»Som du vil, min søn,« sagde kongen. »Prøv du den bare!«

Kongesønnen gik hen og satte sig op på hesten. Han trykkede til den med benene, men hesten bevægede sig ikke ud af stedet.

»Hør, vismand,« sagde han, »hvor er den hurtighed som du påstår hesten her skulle have?«

Så gik vismanden hen til kongesønnen og viste ham den skrue han skulle bruge for at lette.

»Drej skruen her!« sagde han.

Kongesønnen drejede den, og pludselig satte hesten sig i bevægelse! Den fløj af sted med kongesønnen, op mod himlens skyer, og den fløj videre med ham indtil de var ude af syne. Nu blev kongesønnen beklemmt ved situationen og fortrød at han havde sat sig op på hesten.

»Vismanden har spillet mig et puds for at gøre det af med mig!« sagde han til sig selv.

Han gav sig til at kigge på alle hestens ben, og mens han undersøgte dem, fik han øje på noget der lignede en hanekam, på hestens højre skulder og ligeledes på den venstre.

»Jeg kan ikke se noget som helst andet på hesten end disse to knopper!« sagde kongesønnen til sig selv.

Han gned den knop der sad på højre skulder, og straks begyndte hesten at stige endnu højere i vejret. Han slap knoppen. Så kiggede han på venstre skulder og fandt den anden knop. Han gned den, og nu sagtnede hesten farten; den steg ikke længere, men dalede, længere og længere ned mod jorden med ham, ganske langsomt.

Da han havde opdaget styretøjet og forstod hvordan hesten virkede, fyldtes hans hjerte af fryd og glæde. Hele dagen dalede han, for på opturen var jorden sunket

dybt under ham. Han begyndte at vende hestens hoved i den retning han ville, og mens den dalede, fik han den snart til at flyve nedad efter sit ønske, snart opad hvis det var det han ønskede. Mens han fik hesten til at gøre som han ville, nærmede han sig jordens overflade og kunne nu se alt hvad der fandtes der af landskaber og byer som han ikke kendte fordi han aldrig i sit liv havde set dem før. Blandt alt hvad han så, var en smukt opført by som lå midt i et frodigt grønt område hvor træerne trivedes vel og med mange kildevæld. Han tænkte sig lidt om og sagde så til sig selv:

»Jeg gad vide hvad denne by hedder, og hvor i verden den befinder sig!«

Han gav sig til at flyve rundt om byen og betragtede den fra alle sider. Da dagen gik på hæld og solen var lige ved at gå ned, sagde han til sig selv:

»Jeg finder ikke noget bedre sted at tilbringe natten end i denne by. Jeg bliver her i nat, og i morgen vender jeg hjem til min familie og mit kongesæde. Så vil jeg fortælle dem derhjemme og min far hvad jeg har oplevet, og berette om alt det jeg har set med mine egne øjne.«

Han begyndte at lede efter et sted hvor han selv og hans hest kunne være i sikkerhed, og hvor ingen ville se ham. Mens han ledte, så han midt i byen et palads der ragede højt op i luften, omgivet af tykke mure med høje brystværn.

»Det sted ser godt ud,« sagde kongesønnen til sig selv.

Han skubbede til den knap der fik hesten til at flyve nedad, og den dalede med ham til den var i niveau med paladsets tag, og landede. Han steg af hesten og begyndte så at gå rundt om hesten for at se nærmere på den.

»Ved Gud,« sagde han til hesten, »det er minsandten er dygtig vismand der har lavet dig sådan! Hvis Gud vil lade mig leve lidt længere og føre mig tilbage til mit land og min familie i god behold så min far og jeg bliver genforenet, vil jeg vise denne vismand al mulig godhed og skænke ham den største gunst.«

Han satte sig på paladsets tag og ventede til han vidste at folk måtte være faldet i søvn. Sulten og tørsten plagede ham, for han havde ikke fået noget at spise siden han forlod sin far, og han sagde til sig selv:

»I et palads som dette må der bestemt være mad!«

Han lod hesten blive stående hvor den var, og gik ned for at finde noget at spise, for han havde opdaget en trappe og gik nedad til han nåede bunden. Her fandt han en gård belagt med marmor og beundrede stedet og den smukke bygning; men han hørte ikke en lyd i paladset hvorhen han end vendte sig, og han så ikke et eneste levende væsen. Han blev rådvild stående og kiggede til højre og venstre, og da han ikke vidste hvor han skulle gå hen, sagde han til sig selv:

»Jeg må hellere vende tilbage til det sted hvor min hest står, og tilbringe natten der. I morgen tidlig sætter jeg mig på den og tager af sted.«

Mens han sagde disse ord til sig selv, så han pludselig et lys komme hen imod det sted hvor han stod. Han holdt øje med lyset og opdagede snart at det kom fra en flok slavinder. Mellem dem gik en strålende smuk, ung pige med vidunderlig skikkelse.

Denne unge kvinde var datter af byens konge, og hendes far elskede hende meget højt. Han havde ladet dette palads opføre til hende fordi han elskede hende, og når hun følte sig beklemmt om hjertet, tog hun hen til det sammen med sine slavinder, opholdt sig i det et par dage eller mere og vendte så tilbage til kongepaladset. Nu var hun tilfældigvis kommet denne aften for at more sig og slappe af. Hun kom gående mellem slavinderne, og hun var ledsaget af en eunuk der bar et sværd ved livet. Så snart de var kommet ind i paladset, havde bredt tæpperne ud og tændt røgelsen i karrene, begyndte de at lege og more sig. Mens de var optaget af dette, faldt kongesønnen pludselig over eunukken, gav ham et slag i ansigtet så han faldt til jorden, og tog sværdet ud af hånden på ham. Så kastede han sig over slavinderne der sad hos kongedatteren, og spredte dem til alle sider.

Da kongedatteren så hans skønhed og yndede, råbte hun:

»Det er måske dig der friede til mig hos min far i går, og som han afviste fordi han påstod du havde et hæsligt ydre? Ved Gud, så har min far løjet da han sagde sådan, for du er jo smuk!«

Den indiske konges søn havde nemlig friet til kongedatteren hos hendes far, og denne havde afvist ham for-

di den indiske konges søn var så styg at se på, så nu troede kongedatteren det var ham der havde friet til hende. Hun løb hen til ham, omfavnede og kyssede ham og lagde sig så ned sammen med ham.

»Frue,« sagde slavinderne til hende, »det kan ikke være ham der har friet til dig hos din far, for han var hæslig, mens ham her er smuk! Den der friede til dig hos din far, og som din far afviste, er ikke engang god nok til at være tjener for ham her! Men frue, den unge mand her, han er en betydningsfuld person!«

Slavinderne gik hen til eunukken der stadig lå på gulvet, og vækkede ham. Han sprang forskrækket op og begyndte at lede efter sit sværd da han opdagede han ikke havde det i hånden.

»Den der slog dig i jorden og tog dit sværd, sidder sammen med kongens datter,« fortalte slavinderne ham.

Nu havde kongen pålagt denne eunuk at passe på hans datter fordi han frygtede hun skulle blive ramt af tidens omskiftelighed og skæbnens uforudsigelighed, så eunukken skyndte sig hen til omhænget. Da han løftede det, så han kongens datter sidde og snakke med kongesønnen, og ved dette syn sagde han til kongesønnen:

»Herre, er du et menneske eller en djinn?«

»Ve dig, elendige slave!« råbte kongesønnen. »Hvordan kan du antage persiske kongesønner for at være vantro sataner?«

Kongesønnen tog sværdet i sin hånd og fortsatte:

»Jeg er kongens svigersøn. Han har giftet mig bort til sin datter og befalet mig at fuldbyrde ægteskabet med hende.«

Da eunukken havde hørt ham sige disse ord, sagde han:

»Herre, hvis du virkelig er et menneske som du påstår, så passer hun ikke til andre end dig, og du har mere ret til hende end nogen anden.«

Herpå skyndte han sig af sted til kongen, råbende og skrigende, og han havde flænget sit tøj og strøet jord over hovedet. Da kongen hørte hans skrig, råbte han:

»Hvad er der galt med dig? Du får jo mit hjerte til at skælve! Fortæl mig det hurtigt, og gør det kortfattet!«

»Konge,« sagde eunukken, »en satan af en djinn har taget din datter og fået magt over hende! Han har taget skikkelse af et menneske og ser ud som en kongesøn. Du må tage dig af ham!«

Da kongen havde hørt ham sige dette, besluttede han at slå kongesønnen ihjel og sagde til eunukken:

»Hvordan kunne du være så efterladende at du lod sådan noget ramme min datter?«

Kongen skyndte sig hen til det palads hvor hans datter opholdt sig, og da han kom derhen, så han slavinderne stå der.

»Hvad er der sket med min datter?« spurgte han.

»Konge,« sagde de, »mens vi sad sammen med hende, kom denne unge mand pludselig farende ind til os. Så skøn som fuldmånen var han, ja, vi har aldrig

set noget smukkere ansigt end hans. Han havde et draget sværd i hånden. Vi spurgte ham hvem han var, og han påstod at du havde ladet ham gifte sig med din datter. Andet ved vi ikke, og vi ved heller ikke om han er et menneske eller en djinn. Men han opfører sig pænt og dannet og gør ikke noget grimt.«

Da kongen hørte deres beretning, kølnedes hans vrede noget. Han løftede omhænget ganske forsigtigt og kiggede ind. Der så han kongesønnen sidde og tale med hans datter. Han var det smukkeste syn man kunne se for sit øje, med et ansigt som den lysende fuldmåne i det høje. Kongen kunne ikke længere beherske sin skinsyge over datteren. Han løftede omhænget, kom ind med det dragne sværd i hånden og kastede sig over dem som en ghul. Da kongesønnen så ham, spurgte han:

»Er det din far?«

»Ja,« svarede hun.

Kongesønnen sprang på benene, greb sit sværd i begge hænder og udstødte så skrækkeligt et skrig at han gjorde kongen helt lamslået. Han ville derefter gå til angreb på ham med sværdet, men da kongen indså at den unge mand var stærkere end ham selv, stak han sit sværd i skeden. Han blev stående til kongesønnen var kommet hen til ham, og modtog ham så høfligt.

»Unge mand,« sagde han til ham, »er du et menneske eller en djinn?«

»Hvis ikke jeg havde respekt for din position og din datters ære, ville jeg udgyde dit blod!« råbte konge-

sønnen. »Hvor vover du at sætte mig i forbindelse med satanerne? Jeg er en af de persiske kongesønner, som hvis de ville, kunne tage indtage dit kongerige, styrte dig fra din magt og majestæt og plyndre dig for alt i dit land, ja, fra hver en plet.«

Ved at høre dette blev kongen bange for ham og begyndte at frygte for sit liv, men han indvendte dog:

»Hvis du virkelig er en kongesøn, som du hævder, hvordan kunne du så trænge ind i mit palads uden min tilladelse og krænke min ære ved at gå ind til min datter under foregivende af at være hendes mand idet du påstod at jeg skulle have giftet dig med hende? Jeg har før slået konger og kongesønner ihjel når de har friet til hende hos mig! Du er i min vold, og hvordan vil du redde dig ud af den? Hvis jeg råber på mine slaver og tjenere og befaler dem at slå dig ihjel, vil de dræbe dig på stedet. Hvem kan befri dig fra min hånd?«

Da kongesønnen havde hørt kongen sige dette, sagde han:

»Jeg undrer mig virkelig over dig og din ringe dømmekraft. Kan du ønske dig nogen mand til din datter der er smukkere end mig? Har du nogensinde mødt nogen der havde mere sjælsstyrke end mig og var mere uforsagt, nogen vældigere hersker med en større magt, nogen med flere soldater og en stærkere livvagt?«

»Nej, ved Gud, det kan godt være,« sagde kongen, »men, unge mand, jeg havde hellere set at du havde friet til hende i vidners nærværelse, og så kunne jeg

have giftet dig med hende. Hvis jeg skal gifte dig med hende i hemmelighed, bringer du skam over mig gennem hende.«

»Der kan være noget om det du siger,« sagde kongesønnen. »Men, konge, hvis du kalder dine slaver, tjenere og soldater sammen imod mig som du truer med, og hvis de slår mig ihjel, så bringer du skam over dig selv. Nogle vil måske tro at du har retten på din side, andre vil tro det er løgn. Jeg tror det vil være bedst for dig, konge, at du lytter til det råd jeg vil give dig.«

»Sig frem!« sagde kongen.

»Jeg foreslår dette,« sagde kongesønnen: »Enten udkæmper vi en tvekamp, jeg mod dig alene, og den der slår den anden ihjel, har retten på sin side og kan gøre fordring på den andens kongemagt, eller også forlader du mig og lader mig være i nat. I morgen tidlig fører du så din hær ud imod mig, dine soldater og dine tjenere; men du må fortælle mig hvor mange der er.«

»Der er fyrre tusind ryttere,« sagde kongen, »foruden de slaver jeg har, og foruden deres tjenere der er lige så mange.«

»Send dem ud imod mig når morgendagen bryder frem,« sagde kongesønnen, »og sig til dem: 'Denne mand har friet til min datter hos mig og fået mit tilsagn på den betingelse at han går frem i tvekamp imod jer alle. Han hævder han kan besejre jer og overmande jer og I ikke kan vinde over ham!' Lad mig så gå i tvekamp imod dem! Hvis de slår mig ihjel, vil det være den bedste løsning på

hvordan du kan holde din hemmelighed skjult og have æren i behold. Hvis jeg besejrer dem og overvinder dem, kan kongen kun ønske sig sådan én som mig til svigersøn.«

Da kongen havde hørt hans ord, godtog han forslaget og gik ind på det selvom han mente at den unge mand overvurderede sig selv, og gruede for hans beslutning om at træde frem til tvekamp mod hele den hær som han dog havde beskrevet for ham. De to modstandere satte sig ned og underholdt sig med hinanden; men først tilkaldte kongen eunukken og befalede ham straks at begive sig til hans vesir og befale denne at samle alle soldaterne og give dem besked om at tage deres våben og stige til hest. Eunukken skyndte sig hen til vesiren og meddelte ham hvad kongen havde befalede, og vesiren sendte straks bud efter hærførerne og rigets øverste og befalede dem at stige til hest og drage ud i fuld krigsudrustning. Sådan gik det med dem. I mellemtiden sad kongen og talte med den unge mand, og han nød samtalen og beundrede den unges forstand og dannelse. De talte sammen til morgenen brød frem, og så rejste kongen sig og begav sig hen til sin trone. Han befalede hæren at stige til hest og sendte en fornem hest, en af sine mest udsøgte heste som han havde ladet sadle med det smukkeste udstyr, hen til kongesønnen, men denne gav dette svar:

»Konge, jeg vil ikke stige til hest før jeg har fået et overblik over hæren og set hver enkelt kriger an.«

»Du må gøre som du vil,« gav kongen til svar.

Kongen begav sig nu af sted med den unge mand foran sig til de nåede kampepladsen, og kongesønnen kunne nu se hvor stor hæren var. Kongen råbte:

»Hør her, folkens! En ung mand er kommet til mig for at fri til min datter, og jeg har aldrig mødt nogen smukkere, mere viljestærk og mere dristig end ham. Han påstår at han ene mand kan vinde over jer og besejre jer, og han hævder at om I så var hundredtusind mand, ville han ikke regne jer for noget. Når han nu går imod jer i tvekamp, så tag imod ham med fældet lanse uden at lade jer standse! Mød den skarpe spids af hans sværd uden at lade den komme jer nær! Denne unge mand har påtaget sig en svær opgave!«

Henvendt til kongesønnen sagde kongen:

»Min søn, nu du må gøre med dem hvad du vill!«

»Du er ikke retfærdig imod mig, konge,« indvendte kongesønnen. »Hvordan kan jeg gå i tvekamp mod dem når jeg er til fods mens dine folk er til hest?«

»Jeg har jo én gang befalede dig at stige til hest, men du ville ikke!« sagde kongen. »Alle hestene står til din rådighed. Vælg den af dem du vil have!«

»Jeg bryder mig ikke om nogen af dine heste,« sagde kongesønnen. »Jeg vil kun ride på den hest jeg kom her til på.«

»Hvor står din hest?« spurgte kongen.

»Oppe ved dit palads,« svarede han.

»Og hvorhenne ved mit palads?« spurgte kongen.

»På taget af paladset,« svarede han.

Da kongen hørte ham sige dette, udbrød han:

»Det er første gang du viser tegn på at være tosset!

Ve dig, hvordan skulle en hest komme op på taget? Men det skal snart vise sig om du taler sandt eller lyver.«

Kongen vendte sig mod en af sine hoffolk.

»Gå op til mit palads!« befalede han. »Kom med det du finder på taget!«

Mændene undrede sig over hvad den unge mand havde sagt, og sagde til hinanden:

»Hvordan skulle den hest være kommet op ad trapperne til taget? Vi har aldrig hørt noget lignende!«

Den mand kongen havde sendt til paladset, steg op på det, og her så han hesten stå. Han havde aldrig set nogen smukkere hest. Han gik hen for at se nærmere på den, og da opdagede han at den var lavet af ibenholt og elfenben. Nogle af kongens andre hoffolk var gået med ham op, og ved synet af hesten lo de til hinanden og sagde:

»Skulle det være på sådan en hest den unge mand vil udføre det han har sagt! Man kan ikke tro andet end at han må være vanvittig; men vi vil snart få at se hvordan det forholder sig med ham; måske har han noget mægtigt for.«

De løftede hesten op i armene, bar den af sted til de nåede hen til kongen, og stillede den foran ham. Mændene flokkedes om den og stirrede på den. De var forundrede over hvor smukt den var lavet, og de

beundrede dens flotte sadel og seletøj. Kongen fandt den også smuk og undrede sig højligt over den.

»Unge mand, er det her din hest?« spurgte han kongesønnen.

»Ja, konge, det er min hest,« svarede denne. »Nu skal du få noget at undre dig over!«

»Så tag din hest, og sæt dig op på den!« befalede kongen.

»Jeg sætter mig ikke op før soldaterne er kommet på afstand god af den,« sagde kongesønnen.

Kongen befalede de soldater der stod om den, at fjerne sig så de stod i et pileskuds afstand fra hesten.

»Se, konge,« sagde kongesønnen, »nu vil jeg sidde op på min hest og angribe din hær. Jeg vil sprede den til alle sider og kløve soldaternes hjerter.«

»Gør hvad du vil!« sagde kongen. »Skån dem ikke, for de vil ikke skåne dig!«

Kongesønnen gik hen til sin hest og satte sig op mens soldaterne stillede sig på række og sagde til hinanden:

»Når drengen kommer ind mellem rækkerne, tager vi fat med lansespids, med at svinge spyd og hugge med sværd og klinge!«

En af dem sagde dog:

»Hvilken elendighed! Hvordan kan det være vores pligt at slå en dreng ihjel med så elegant en skikkelse og så smukt et ansigt?«

Men en anden sagde:

»Ved Gud, det bliver ikke så ligetil at få bugt med ham! Den unge mand havde ikke handlet sådan hvis ikke han kendte sin egen tapperhed og færdighed.«
Da kongesønnen havde sat sig til rette på sin hest, drejede han den skrue der fik hesten til at lette, mens alle stirrede spændt på ham for at se hvad han ville gøre. Hestens flanker bølgede som et hav i oprør, og den gjorde de mærkværdigste bevægelser nogen hest har gjort. Da dens indre var fyldt med luft, hævede den sig og steg op i luften. Ved synet af hesten der lettede og fløj til vejrs, råbte kongen til sine soldater:

»Ve jer! Få fat i ham inden han slipper fra jer!«

Men hans vesirer og hærførere sagde:

»Konge, kan noget menneske indhente en flyvende fugl? Fyren er en mægtig troldmand som Gud har befriet dig for. Tak Gud for at du er sluppet ud af hans kløer!«

Da kongen havde oplevet dette med kongesønnen, vendte han tilbage til sit palads, og han gik straks ind til sin datter for at fortælle hende hvad han havde været ude for med kongesønnen på kamplegepladsen. Han opdagede at hun var meget ked af det for den ungemands skyld og sørgede over at være skilt fra ham. Derefter blev hun alvorligt syg og måtte holde sengen. Da hendes far så hende i denne tilstand, trykkede han hende til sit bryst og kyssede hende på panden.

»Min datter,« sagde han, »lovpris Gud og tak Ham for at have frelst os fra denne snedige troldmand!«

Han gentog for hende hvad han havde oplevet med kongesønnen, og beskrev for hende hvordan han var fløjet til vejrs; men hun ville ikke lytte til noget af hvad hendes far sagde. Hendes gråd og klage blev kun heftigere, og hun sagde til sig selv:

»Ved Gud, jeg vil hverken nyde mad eller drikke før Gud har forenet mig med ham!«

Hendes far kongen blev grebet af stor bekymring over dette, og hans datters tilstand gjorde ham ondt. Han var bedrøvet og tung om hjertet for hendes skyld, men når han talte godt for hende, gjorde det kun hendes kærlighed til den unge mand stærkere. Da kongesønnen var steget til vejrs og blevet alene, tænkte han på den unge piges skønhed og ynde. Han havde spurgt kongens mænd om navnet på byen, ligesom han havde spurgt om navnet på kongen og hans datter. Byen var Sana i Yemen. Han fløj rask af sted til han nærmede sig sin fars by. Han fløj en tur rundt om byen og derefter hen mod sin fars palads hvor han landede på taget. Her efterlod han hesten og gik ned til sin far. Da kongesønnen trådte ind til sin far, fandt han ham bedrøvet og nedbøjet over at være skilt fra sin søn; men så snart hans far fik øje på ham, gik han hen og tog ham i sine arme, knugede ham ind til sit bryst og var meget lykkelig over at gense ham. Efter at kongesønnen var blevet genforenet med sin far, spurgte han ham om vismanden der havde lavet hesten.

»Hvordan har skæbnen behandlet ham, far?« spurgte han.

»Måtte Guds velsignelse ikke hvile over den vismand, og måtte den time jeg så ham første gang, være forbandet!« sagde hans far. »Det er ham der var skyld i at du blev skilt fra os. Min søn, han har siddet fængslet siden den dag du forlod os.«

Kongesønnen befalede at man skulle løslade ham, hente ham ud af fængslet og føre ham frem for kongen. Da han trådte frem foran kongen, skænkede denne ham en æresdragt som tegn på sin velvilje og viste ham den største godhed; men han ville ikke bortgifte sin datter til ham. Det blev vismanden meget vred over, og han fortrød hvad han havde gjort, for han var klar over at kongesønnen nu kendte hemmeligheden ved hesten og vidste hvordan han skulle få den til at flyve. Kongen sagde til sin søn:

»Jeg vil mene at du fremover skal holde dig fra den hest og fra i dag aldrig mere sætte dig op på den, for du ved ikke alt om den, og du kunne komme til at gøre noget forkert ved den.«

Kongesønnen fortalte sin far hvad han oplevet med datteren af den bys konge og hersker, og da han fortalte hvad han havde været ude for med hendes far, sagde hans far:

»Hvis kongen havde ønsket at slå dig ihjel, ville han have slået dig ihjel; men din fastsatte dødsstund var endnu ikke inde.«

Snart efter blussede kongesønnens følelser op i kærlighed til den unge pige, datter af Sanas konge og

hersker. Han gik hen til hesten, satte sig op på den og drejede den skrue der fik den til at lette. Den lettede med ham og fløj over land og by, steg til vejrs og op til himlens sky. Om morgenen savnede hans far ham, og da han ikke kunne finde ham, blev han bekymret. Han skyndte sig op på paladsets tag, og her så han netop sin søn stige til vejrs. Han var ked af at hans søn havde forladt ham, og fortrød inderligt at han ikke havde taget den hest og gemt den af vejen.

»Ved Gud,« sagde han til sig selv, »hvis min søn kommer tilbage til mig, vil jeg ikke lade den hest eksistere længere! Så kan jeg måske få fred i sjælen uden at måtte bekymre mig om min søn.«

Kongen gav sig igen til at græde og klage af sorg over sin søn. Imens fløj hans søn af sted gennem luften til han tog farten af ved byen Sana og landede der hvor han også var landet første gang. Han listede sig forsigtigt af sted til han nåede kongedatterens kammer, men der fandt han hende ikke, hverken hende, hendes slavinder eller den eunuk der skulle passe på hende. Det tog han tungt. Han gik nu rundt og ledte efter hende i paladset til han omsider fandt hende i et andet værelse end hendes eget kammer hvor han sidst havde været sammen med hende. Hun var sengeliggende og omgivet af slavinder og kammerpiger. Han trådte ind og hilste på dem. Så snart hun hørte hans stemme, sprang hun op, løb hen og slyngede armene om hans hals. Hun kyssede ham på panden og knugede ham til sit bryst.

»Frue,« sagde han, »jeg har savnet dig i den tid der er gået!«

»Ikke så meget som jeg har savnet dig!« udbrød hun.
»Hvis du var blevet væk længere, var jeg helt sikkert død!«

»Frue, hvad mener du om mit forhold til din far og den måde han har behandlet mig på?« spurgte han.
»Hvis ikke jeg elskede dig, du der fortryller alverden, så havde jeg dræbt ham som et advarende eksempel for alle andre; men for din skyld holder jeg af ham.«

»Hvordan kunne du forlade mig?« spurgte hun.
»Skulle livet være noget værd for mig når du er borte?«

»Vil du adlyde mig og høre efter hvad jeg siger?« spurgte han.

»Sig hvad du vil!« sagde hun. »Jeg vil gøre alt hvad du beder mig om, og aldrig sige dig imod i noget!«

»Rejs med mig til mit land og rige!« bad han.

»Hellere end gerne!« svarede hun.

Kongesønnen blev meget lykkelig over at høre hende sige dette. Han greb hendes hånd og førte hende op på paladsets tag. Han satte sig på sin hest og lod hende sætte sig bag ham, holdt hende tæt ind til sig og bandt hende solidt fast. Endelig drejede han den skrue på hestens skulder der fik den til at lette, og den fløj til vejrs med dem begge. I det øjeblik udstødte slavinderne et skrig og gav hendes far kongen og hendes mor besked om hvad der var sket. De skyndte sig op på paladsets tag, og da kongen kiggede i vejret, så han ibenholt-

hesten flyve af sted med de to højt oppe i luften. Ved det syn blev kongen ude af sig selv af ophidselse og råbte:

»Kongesøn! Jeg beder dig ved Gud forbarme dig over mig og min hustru! Skil os ikke fra vores datter!«

Kongesønnen svarede ikke; men så kom han til at tænke på at den unge kvinde måske fortrød hun havde forladt sin mor og sin far, og spurgte:

»Du der fortryller alle i din tid, vil du helst have at jeg bringer dig tilbage til din far og mor?«

»Min herre,« sagde hun, »mit eneste ønske er at være sammen med dig hvor du end er. Min kærlighed til dig får mig til at glemme alt andet, selv min far og mor.«

Kongesønnen blev meget glad for at høre hendes ord og lod hesten flyve sindigt af sted med dem for ikke at gøre hende urolig. Han rejste videre med hende til han fik øje på en grøn eng med en rindende kilde. Her slog de sig ned for at spise og drikke. Så steg kongesønnen igen til hest, anbragte hende bag sig og bandt hende fast med reb fordi han var bange for at miste hende. Han drog af sted med hende og fløj nu uafbrudt videre gennem luften med hende til han nåede sin fars by. Han var opfyldt af glæde og ønskede at vise den unge pige det sted hvor han havde magten, sin fars kongerige, og lade hende indse at hans fars magt var større end hendes fars. Derfor satte han hende af i en af de haver hvor hans far plejede at spadsere, og førte hende ind i en pavillon der var indrettet til hans far. Han lod iben-

holthesten stå ved døren til pavillonen og pålagde den unge pige at se efter hesten.

»Vent her til jeg sender bud efter dig!« sagde han.
»Jeg tager nu hen til min far for at lade et palads sætte i stand til dig og vise dig min kongemagt.«

Den unge pige var glad over de ord hun hørte kongesønnen sige.

»Gør som du vil!« sagde hun.

Det faldt hende ind at hun nok ville blive ført ind i byen med den respekt og hæder der passede sig for en af hendes stand. Kongesønnen forlod hende og gik af sted til han kom ind i byen. Da han trådte ind til sin far, blev denne lykkelig over hans hjemkomst. Han modtog glædestrålende sin søn og hilste ham velkommen. Derefter sagde kongesønnen til sin far:

»Nu skal du høre. Jeg har medbragt den kongedatter jeg har fortalt dig om. Jeg har efterladt hende uden for byen i en af haverne. Jeg er nu kommet for at fortælle dig om hende så du kan iværksætte et festoptog, drage hende i møde og vise hende din kongemagt, dine soldater og din livvagt.«

»Hellere end gerne!« sagde kongen.

Han gav straks befaling til at byens folk skulle udsmykke deres by på det smukkeste, steg selv til hest i fuld mundering med pomp og pragt og drog ud med alle sine soldater, rigets øverste og alle sine mamlukker og eunukker. Kongesønnen selv bragte kongelige skatte ud af sit palads, kostbare smykker og fornemme klæde-

stykker, og han indrettede en bærestol til hende med grøn, rød og gul brokade. Han lod indiske, byzantinske og abessinske slavinder sætte sig i bærestolen, hvor forunderlige skatte var stillet til skue. Kongesønnen forlod nu bærestolen og dem der sad i den, for at gå i forvejen ud til haverne. Han gik ind i den pavillon hvor han havde efterladt hende, og ledte efter hende, men fandt hende ikke, og han fandt heller ikke hesten. Han slog sig i ansigtet, flængede sine klæder og begyndte forstyrret at flakke om i haven. Lidt efter kom han dog igen til besindelse og sagde til sig selv:

»Hvordan skulle hun kende hemmeligheden ved denne hest når jeg ikke har fortalt hende noget som helst om den? Måske har den persiske vismand som har lavet hesten, tilfældigvis mødt hende og bortført hende til gengæld for det min far udsatte ham for!«

Kongesønnen opsøgte nu opsynsmændene i haven og spurgte dem om de havde set nogen komme forbi.

»Har I set nogen komme forbi og gå ind i haven her?« spurgte han.

»Vi har ikke set andre gå ind i haven her end den persiske vismand,« sagde de. »Han kom herind for at samle lægeurter.«

Da kongesønnen hørte dem sige dette, stod det ham klart at vismanden måtte have bortført den unge pige. Som det var forudbestemt af skæbnen, var der sket følgende: Da kongesønnen havde efterladt den unge pige i den pavillon der var i haven, og begivet sig til sin fars

palads for at forberede det hele, var den persiske vismand gået ind i haven for at samle lægeurter. Her fornemmede han den duft af moskus og parfume som stedet var gennemtrængt af, og som stammede fra kongedatteren. Vismanden fulgte denne duft og kom således hen til pavillonen hvor han så den hest stå ved døren han egenhændigt havde fremstillet. Da vismanden fik øje på hesten, fyldtes hans hjerte af fryd og glæde, for han var blevet meget ked af det dengang den gled ham af hænde. Han gik hen til den og undersøgte alle dens dele. Da han opdagede at den var uskadt, skulle han netop til at sætte sig op på den og flyve bort, men sagde så til sig selv:

»Jeg må først se hvad kongesønnen har haft med og efterladt her sammen med hesten.«

Han gik ind i pavillonen hvor han så den unge pige sidde, og hun var skøn som den strålende sol på en himmel der er skyfri fra pol til pol. Ved synet af hende

indså han straks at hun måtte være en ung dame af stor betydning. Han regnede med at kongesønnen havde bortført hende og bragt hende med sig på hesten, at han havde efterladt hende her i pavillonen mens han selv var gået ind til byen, og at han ville føre et festoptog ud til hende der derefter skulle ledsage hende til byen med respekt og hæder. Vismanden trådte hen til hende og kyssede gulvet foran hende. Hun så op, og da hun kiggede på ham, opdagede hun at han var meget grim af ydre, et hæsligt syn.

»Hvem er du?« spurgte hun.

»Jeg er budbringer fra kongesønnen, frue,« sagde han. »Han har sendt mig til dig og befalet mig at bringe dig til en anden have i nærheden af byen.«

Da den unge pige havde fået den besked af ham, spurgte hun:

»Hvor er kongesønnen?«

»Han er inde i byen hos sin far,« svarede vismanden.
»Han vil snart drage ud til dig i et prægtigt optog.«

»Hør, du der,« sagde hun, »kunne kongesønnen ikke have fundet en anden end dig at sende til mig?«

Vismanden lo ad hendes ord og sagde:

»Du skal ikke lade dig narre af mit grimme ansigt og hæslige ydre, frue! Hvis du havde fået hvad kongesønnen har fået af mig, ville du lovprise mig. Kongesønnen udpegede netop mig til at bringe dig bud på grund af mit hæslige ydre og stygge udseende, for han elsker dig og er jaloux. Ellers har han jo utallige mamlukker, slaver, tjenere, eunukker og hoffolk.«

Da den unge pige hørte dette, tog hun hans ord for gode varer og troede ham. Hun rejste sig, gik hen til ham og lagde sin hånd i hans.

»Hvad har du taget med til mig jeg kan ride på?« spurgte hun.

»Du skal ride på den hest du kom på, frue,« svarede han.

»Men jeg kan ikke ride den alene,« indvendte hun.

Vismanden smilede ved at høre hende sige dette og vidste nu at han havde hende i sin magt.

»Jeg vil ride sammen med dig,« sagde han.

Han satte sig op, anbragte den unge pige bag sig, trak hende tæt ind til sig og bandt hende godt fast. Hun havde ingen anelse om hvilke planer han havde med hende. Så drejede han skruen der fik hesten til at lette, og dens indre fyldtes med luft. Den begyndte

at rokke frem og tilbage, og snart efter hævede den sig og steg højt i vejret. Den fløj af sted med de to til de havde lagt byen bag sig.

»Hov, du der!« råbte den unge kvinde. »Hvad med det du sagde om kongesønnen? Du påstod at han skulle have sendt dig hen efter mig!«

»Gud forbande kongesønnen!« sagde vismanden.
»Han er en væmmelig usling.«

»Ve dig!« sagde hun. »Hvor vover du at trodse en befaling din herre har givet dig!«

»Han er ikke min herre!« sagde vismanden. »Ved du hvem jeg er?«

»Jeg ved ikke andet om dig end hvad du selv har fortalt mig,« sagde hun.

»Det jeg fortalte dig, var kun en list for at narre dig og kongesønnen,« sagde han. »Jeg har været ked af det lige siden jeg mistede den hest du sidder på. Jeg har selv lavet den, men han tog den fra mig. Nu har jeg bemægtiget mig den og dig med, og nu får jeg hans hjerte til at brænde af sorg, ligesom han gjorde med mit. Han skal aldrig mere få fat i den hest. Vær glad og ved godt mod! Jeg vil være dig til større nytte end ham.«

Da den unge pige havde hørt hans ord, slog hun sig i ansigtet og råbte:

»Hvilken ulykke at jeg ikke blev hos min far og mor når jeg ikke har fået min elskede!«

Hun brast i heftig gråd over den situation hun var havnet i, mens vismanden fløj videre med hende til han